

אנפה אפורה:

הפוצה:

האנפה האפורה היא עוף בעל אזור תפוצה נרחב מאוד. היא חיה דרך ארצות המזרח ועד דרום-מזרח אסיה ובכל רחבי אירופה וסקנדינביה בבריטניה.

היא חיה במקומות שונים בזכות התכונה שלה להתקיים בתנאי אקלים שונים אחד בריטניה וסקנדינביה) ועד ליערות גשם (מהשני, מהקווטב הצפוני (ודרום-מזרח אסיה אינדונזיה) טרופיים.

אך הלהקota בשאר. הן להקות יציבות, להקות האנפה שהיותם במערב אירופה האנפה האפורה חורפת בחלקים הטרופיים. דרומה בחורף חלקי אירופה נודדות ובחינות הימם התיכון של אפריקה.

באיז, האנפה האפורה. בין ארצות הימם התיכון חולפות וחורפות בישראל, כשהלהקות. והחופים הצפוניים של חצי הארץ סיני חולפת מעל מישור החוף חוראות צפונה הן חולפות דרך הערבה.

מאפיינים פיזיים:

האנפה האפורה היא עוף גדול: גובהה כמאה ס"מ, משקלה כ-2 ק"ג, רגילה וצווארה ארוכים מאוד, ואורך המקור של האנפה כעשרה ס"מ. כנפייה של האנפה מעוגלות ורחבות ומכאן, ומגיעות לאורך של 185 ס"מ. גבה, כנפייה, עורפה ושולוי צווארה צבעיים באפור ראה, שמה. ציצית הראש של האנפה האפורה וקדמת הצואר שלה צבעיים בשחור והאישון שלה עגול בטנה והחלקים התתתוניים בגופה, לבנים. עיניה צהובות.

תזונה:

האנפה האפורה אוכלת בכל יום כ-20% זוחלים, תולעים, סרטנים, צפרדעים, רכיכות, דגים מכל משקלה.

על מנת לילוך דגים, קופאת האנפה על עומדה מבלי לזרז במשך זמן רב, כאשר הדגים חשובים שה"פסל" לא יכול לפגוע בהם לרעה, הם מתקבבים, והאנפה טורפת אותם במקורה הארץ והחדר.

רבייה:

הנקבה מטילה בדרכּ כלל באירופה, על העצים ודווגורה האנפה האפורת מקננת שני בני הזוג דוגרים במשך 25 ימים. בגיל שנתיים עד חמישים ביצים בצבע טורקיז בקן האנפה ליצאת מהקן, ובגיל 7 שבועות הם עוזבים את הקן וחוזרים 10 ימים יותר גוזלי אליו רק מדי ערב. בהגיעם לגיל חודשיים נהיים הגוזלים עצמאים וועזבים את הורייהם.

האנפה והאדם:

צדו את האנפות בעבר היה זאת משובם שהאצילים, המין היה מצוי תמיד בסכנת הכחדה אחרים. גם ובדורסיו יום האפורות בתור תחביב, בשלשם כך הם הסתייעו בבזים היו צדים את האנפות האפורות מפני שהאנפות היו אוכלות להם את הדגים ומהבלוט בפרנסתם.

וכריית עצי הקינון של האנפות הגורמים כיום לסכנת ההכחדה, הם ייבוש הביצות האפורות, הנעים על ידי אדם. אך ישנן יומי חברות המגינות על האנפה האפורת, ונעים מאמצים רבים בעולם כדי למנוע את ההכחדה.

Roy Israel Hazan 2014

אגמיות מצויה

מראה:

אכבעותיה של האגמיות מצוידות בקרומי שחיה. קרומי שחיה אלה מאפשרים לאגמיות לצלול לעומק ולהשיג את מזונה.

האגמיות היא עוף של אגמים, ברכות ומים פתוחים.

והעין ברובו, למעט המקור והמצח הלבנים צבע ניצוי הגוף אפור, הראש שחור אין הבדלי ניצוי בין המינים ואין שוני בניצוי עם הילופי העונות. ניצוי האדומה הצעריריים חום-אפור, החזה והבטן לבנים בהירים.

לגווזלים שיער פלומתי ודיליל בראשם, בגווני כתום וסגול.

להבדיל משאר מיני הרלייטים, גוף האגמיות רחב ולא פחוס מצדדיו. אורך גופה של האגמיות 45–36 ס"מ, ואורך כנפה 22–20 ס"מ, מוטת כנפייה 75–68 ס"מ ומשקלה 865–500 גרם. הכנפיים קצרות ורחבות והזנב קצר במיוחד. הרגליים בינוניות באורךן ואכבעותיהן ארוכות מאוד. לאורך כל אחת מ-3 האכבעות הקדמיות נמשך קром שחיה רגליים אלה מתאימות הן לשחיה והן להליכה. גלוני.

נדידה והתנהגות:

האגמיות המצואיה היא עוף חורף שכיה ביותר בנופי המים והנציג היחיד מהסוג בישראל לעיתים אגמיות בארץ. האגמיות הנודדות והחרופות מתחילה ל התקבץ בבריכות הדגים כבר בספטמבר.

או חלה עלייה ניכרת במספרן בישראל, והוא מגיע לשיאו בנובמבר באוקטובר בראשית דצמבר.

לאחר רדת גשמי החורף נראות האגמיות גם בשוליות החורף ובמאגרי המים, והן נפוצות כמעט בכל משטח מים. לעיתים אפשר לראותן בקבוצות צפופות גם בבית.

האגמיות, ה치יה במים פתוחים, חברותית יותר מאשר בני המשפחה האחרים החיים בדרך כלל בבדידות בסבכים. לרוב פוגשים את האגמיות בלักษות גדולות, המונעות לעיתים אלפי פרטים. האגמיות אף דוגרת במושבות דليلות. לעיתים קרובות חורופות האגמיות בשכנות ולשחפים לברווזים.

אף כי האגמיות שואה באטיות יחסית ורגליה מותירות שובל במים, עדות לפעלולותן המאויצת, היא שמה מבטהה במים, ובעת סכנה תתרחק מהגדה אל לב הברכה או המאגר.

רק כשהסכנה קרובה רציה האגמית על פני המים וטופחת בכנפייה בחזקה ובמהירות. לאחר שהיא מתרחכת מהגדה תמשיך לשחוות בנדנודי ראש וצוואר. לעיתים ניתן לראותה להתקת אגמיות רציה על פני המים ומותירה אחריה שובל של קצה, כשהאליו מתלווה קול משק כנפיים ותשדוש רגליים. פרט לנדייה מריריה האגמית רק לעתים רחוקות, ואז מתגלית הכנף הקצרה והרחבה. מעופת כבד וחזק והרגליים מתחות מעבר לזרב הקצר.

נדידת האגמיות צפונה מתחילה כבר בסוף פברואר, אך עיקרה מתרחש בשלך חדש מרצ. באפריל נעלמות האגמיות מרוב מעונות החורף, ולמשך הקיץ נותרים אך פרטיהם מעטים או קבוצות קטנות. לעיתים רוחקות נמצאו גם קינון של אגמיות בארץ. עד היום ועד למישור ועמוק החלקה ידוע על כ-15 קנים שלן ברחבי הארץ, ממאגרי הגולן ולמאגר ירוחם החוף.

בתקופה הקינון מתפתחת אצל האגמיות תוקפנות טריטוריאלית, אך זו מוגבלת לסביבה מגושם, והוא נבנה במים רדודים ומוסתר בסבך. הזכר מביא את חומריו הקנו בלבד. הקנו הקינון ואיilo הנקבה מניחה אותו.

התזונה:

אך מעדיפה ומרבה לאכול מזון צמחוני: עלים, זרעים, פירות, ניצנים, האגמית אוכלת כל כתנים או אף דגים וחרקים רכיכות, תולעים: וגביעולים יロקיים. היא ניזונה גם מן התי מתרים שהוא משיג בצלילה. האגמית אוכלת לרוב תודידי שהייה, אך הרבה גם לצלול. צלילתית שטהיות ונמנשות זמן קצר, ולאחר כל צלילה היא נחה קמעה. כשאגמית צוללת עוקבים אחריה שחפים, ולעתים קרובות הם חומסים אותה בהגיחה מן המים. בברכות הדגים אוכלות האגמיות תערובת המירועות לדגים.

לעתים מזומנים יוצאות האגמיות מהמים אל גדת הברכה ואך מרחיקות לשדה זרוע או לשדה בור ואוכלות בו ירך צעיר. בעת הסכנה הן נחפזות בהליכה-ריצה חזרה למים. האגמיות אוכלות ביום, ובليلת הן ישנות.

רבייה:

זהו מוטלות מדי 3–1 ימים. הדגירה מתחילה עם הטלת האגמית מטילה 6–10 ביצים כמחצית הטלה, ושני ההוריים לוקחים בה חלק. משך הדגירה 21–24 יום. הבקעה הא- האפרוחים פלומתים ושהוריהם, אך בצוואר, בעורף ואף בגב משתמשות. סינכرونית אצלם נוצחות חוטיות ארוכות בגזון תפוז. האפרוחים נותרים בקן 3–4 ימים, האם ממשיכת לדגור עליהם והאב מביא להם מזון. אחר כך מתפצלת המשפחה, וכל אחד מההורם מטפל לבדו בחלק מהאפרוחים. האפרוחים דואגים למזונם בכוחות עצםם בהיותם בני חודש לערך. הם מסוגלים לעוף כ奢ם בני כחודשים ואז הם גם נעשים עצמאיים. לבגרותם המינית הם מגיעים בגיל שנה-שנתיים. לפי נתוני טיבוע עשויה האגמית להגיע לגיל 19 שנה.

פרפור עקود

השייך למשפחה, פרפור הוא מין יחיד בסוג (שם מדעי) **פרפור עקוד** (Ceryle Rudis). השם ניתן לו משום שהוא מרובה לרperf-fperf מעל פני המים. הפרפור. השלדים ועד סין מטודקה ובדרום אסיה, העקוד נפוץ בכל אזור אפריקה שמדרום לסהרה. הוא עוף יציב. הפרפור העקוד הוא העוף המציגו ביותר ביכולת הצלילה שלו בישראל מגובה רב.

תכונות:

שחור ובולט בו בולטות מקדקו. הראש ונוצותיו לבן צבעיו של הפרפור הם שחורים והרגליים שחורים. העין שחום. המקור צבע קשתית. והסנטר הלחים, לבנים של פס הגב הנוצות של חלקי הגוף העליוניים שחורות אך עטרות בפס לבן דק. פרטיה המבנה דומים שחורות ומוכתמות לבן. אך כנף הפרפור ארוכה יותר. הכנפיים לפרטיו של לבן חזה הזוג שחור וקצתו עטור לבן. מבט מלמטה הגחון, סוככות הכנפיים התחתונות ורוב אורכו של אברות הכנף הם לבנים, וכך נוצרת צללית כמעט לבנה.

הזכר והנקבה דומים זה לזה, אלא שלזכר שני פסים שחורים לרוחב החזה, העליון רחב והתחתון צר ואילו לנקבת שני כתמים שחורים בשולי החזה, מעין פס אחד לא סגור.

ולא שחור, הצעיר דומה לבוגר אך בחזהו ענק אפור. אין הבדל בין נוצותי בין עונות השנה ושולי נוצות סנתרו וקדמת צווארו עטרות בפס אפור דק.
וממשקלו כ-80 גרמים, אורכו גוף של הפרפור עקוד כ-27 סנטימטרים.

הוא מצוי ליד מקווי מים אך מזדמן גם בחוף הים. עוף זה חברותי יותר מבני משפחתו ולעיתים אפשר לראות במשך היום פרפורים אחדים הושווים ייחד. באזורי נוהגים להיאסףعشורות פרפורים ללילה מקובצת, נחל תנינים מסוימים,

לרוב מאתר הפרפור את הדגים "ממברע על" – רפרוף גבוהה. הפרפור ניזון בעיקר מדגים מעל פני המים, צונח לעבר טרפו וסועד את ארוותנו.

הפרפור מנקן לעיתים במושבות. הקן הוא מהילה חpora בקירות עפר. אורכה עשוי להגיע על פי רוב ארבע ביצים. צבע הביצה לבן. ההורים דוגרים במשך בתוליה. לשני מטירים במשך כ-25 ימים לפניה פריחתם מהקן ועוד כעשרים יום. הם מאכילים את הגוזלים שבועות אחדים לאחר מכן. פרפור עקוד משלים, ככל הנראה, 2 מהזרוי קינונו בשנה.

צבים רכימ:

צבים רכימ בישראל:

נהל, נחל הירקון: בכמה מן הנהלים הנשפכים לים התיכון חיה המין צב-רך מצוי בישראל כמו כל הזוחלים, לצבים הרכימים אין חום גופו קבוע. ובנהל קישון בנחל שורק, אלכסנדר ובחורף, כשהטהטרופורה נמוכה, הם אינם פעילים ומתהפרים בקרקעית הנהל. כדי את ביצי הצבים, להבטיח את גידילת הצבים הקטנים, אוספים אנשי רשות הטבע והגנים מדגירים אותם בסביבה מלאכותית ומהזירים את הצבים הקטנים למים לאחר התבגרותם. בסוף שנות הששים ותחילת שנות השבעים של המאה העשרים נמצאו הצבים הרכימים בנחלי הים התיכון בסכנת הכחדה חמורה, עקב זיהום הנהלים ופיטוח מואץ. כדי להבטיח את היישרות, העיר צבים לשמרות החוללה היינריך מנדلسון הזוואולוג בעקבות השיפור במצב הנהלים, ועקב הנזקים שוגרמה אוכלויסית, 2004. בשנות הצבים למרכז הטבעת באגם החוללה, הוחל בהעברת הצבים הרכימים משמרות החוללה ושורק ירקון, חזדרה, קישון, לחופי הנהלים נעמן.

שחפית ים:

הוא עוף ממשפחת השחפיתיים [2] (שם מדעי: *Sterna hirundo*) שמחפיה ים.

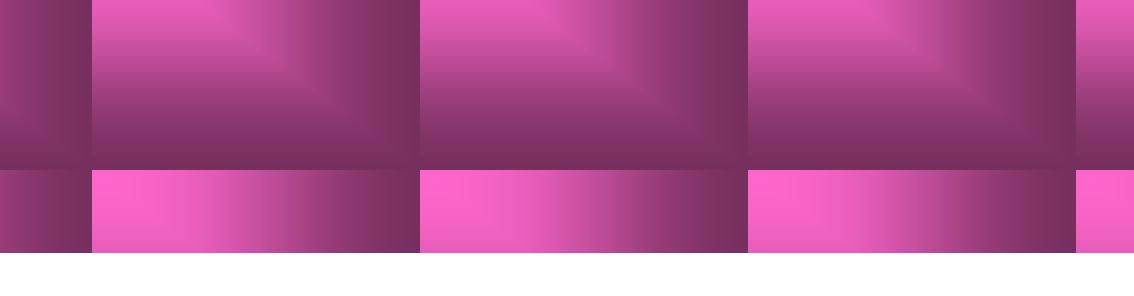
וממשקלה הוא כ-130 גרם. גוף השחפית מוארך שמחפיה הים היא עוף בגודל של תור ועדיין: צבע הראש והעורף הוא שחור חלקה העליון הכוללים את הגב והכנפיים אפורים והבטן לבנה.

שחפית הים היא עוף להקה והוא מקננת במושבות דגירה צפופות.

תפוצה:

שחפית ים נפוצה בכל אירופה ובחלקים מאסיה וצפון אמריקה בקיז, והוא חורף בחלקו הדרומי של כדור הארץ לאורך חוף אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה.

בישראל ניתן למצוא את שחפית הים לאורך חוף הים התיכון הצפוניים ובעמק החולה.

כפן ללבן

מאפיינים:

הכפן הוא עוף גובה המגיע לגובה של 75–90 ס"מ. הוא חי באזורי חמים או ממוגנים, אורך כנפי הכפן מגיעה ל- 40 ס"מ, ובעת וביצות נחרות, אגמים ומצוי בקרבת מקווה מים מגיעות ל- 120 ס"מ. משקלו כ- 1.5 ק"ג ואף יותר. אורך מקورو כ- תעופה מوطות הכנפיים 21 ס"מ והוא שטוח ומתרחב בקצתו כמו כף, ומכאן שמו "כפן".

ושולח בעורתו חרקי, הכפן מוציא את מזונו בעזרת מקררו הארוך, אותו הוא מניע בבויז וסרטנאים צפרדעיים, רכיכות, ('וכו כולכיתיים, בריוומאים, שפיראים) מים. לעומק רב מעולה, ומבצע צלילות הוא שחין.

הנקבה מטילה בין

2 ל- 5 ביצים לבנות, ושני ההורם דוגרים עליהן לסיירוגין. האפרוחים בוקעים זה אחר זה, כשהם עזורים ואין מסוגלים לטפל בעצמם, וההורים מאכילים אותם באוכל שנייה. מקورو של האפרות, קצר וישר והוא מקבל את צורתו על ידם ומוקא אשר עוכל האופיינית, רק בהגיון העוף לבגרות.

©LIOR KISLEV

©LIOR KISLEV

שרשיר מצרי

ממשפחת הואמין (שם מדעי: *Anas crecca*) שרשיר מצוי המכונה גם שרשר.

הברווזים

של 53–59 ס"מ. משקל הזכרים השרשיר מגיע לאורך 30–30 ס"מ, למוטת כנפיים מגיע ל-340 גרם בעוד הנקבות מגיעות למשקל 320 גרם. גופם של שני הזוויגים אפור אם כי נוצות הזכר אפורות כסופות והצדדים מפוספסים בקווים שחורים עדינים על רקע לבן. הגב שחור ואחריו הגוף בהירותם. החזה צהוב-קרם והראש ערמוני כשלאורכו עובר המוקף בפס לבן דק מלמטה. המקור שחור ושתוח עם קצת בשיפוע המזדקר פס-עין ירוק בולטות בחום והוא אך בעלת גבת עין מעלה. הנקבה דומה במראה מעט לנקבת בריכת מעת יותר פלומתית.

במצריה, אגן הים התיכון, דרום אירופה, וחורף במערב אירופה השרשיר הוא עוף הנודד בסתיו הוא חולף וחורף מצרי. נצפה בישראל. עד קו המשווה ובאפריקה הים התיכון

להקת שרشيرיים נעה בדרך כלל במבנה של ראש חץ. עד מרץ בחודשים ספטמבר

קטנים אותם הוא וסרטנים חלזונות, לרוב חרקיים, דגניים, השרשיר ניזון מצמחי מים שונים על הקרקע. השרשיר ניזון בדרך כלל מסנן משפת המים או שהוא אוכל זרעים ואף בלילה אך בחורף הוא נאלץ לאכול גם בשעות בין העerbאים. במשך היום

ברוז זה מצוי מאד ואני נתון בסכנה אם כי כמה אוכלוסיות נפגעות מזיהומי ביצות ופגיעה בסביבות מהיה.

©Lior Kislev

שלדג לבן

חוֹזָה:

מאפיינים:

אדום מקורו, גדול ראשו. אורכו הממוצע הוא של שלדג לבן-חזות כ-28 סנטימטרים וגרונו לבנים חזוזו, בוהק יירוק-גווון כחול קצר. לגבו, לזרנו ולרוכב כנפיו וארכד, זונבו ושאר גופו חום.

במזרח עד לפיליפינים, במערב והמזרחה התיכון שלדג לבן-חזזה נפוץ מאזור הבלקן. ניתן אחרים, לבן-חזזה מצוי גם באזוריים שאינם בקרבת מקווי מים בניגוד למיני שלדג, הקלאים אך גם בקרבת שדות, וביצות למוצאו באזורי בריכות דגים לבן-חזזה נפוץ ביותר בצפון הארץ ובמרכזו, והחל בישראל. בשדות בר באזורי חורשה משנות ה-80 נחזה גם באזוריים הקלאים בנגב.

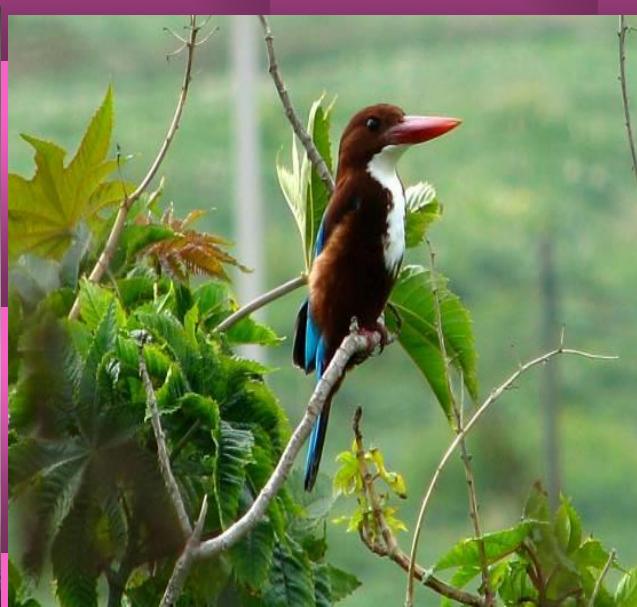
מחקרים שונים השלdeg ניזון מגוון גדול של טרפ. בין השאר ניזון ממיני רכיכות ישנן עדויות כי הוא ניזון לעיתים גם מציפורים קטנות. ודוחים לטאות, מדגים (ראה תמנוגת בקישורות חיצוניים) ומכרסמים.

כשבדרך כלל הטרייטוריה משותפת לזוג פרטיהם (זכר, לבן-חזזה הוא עוף טרייטורילי ונקבה). מכאן במלחילות באורך של כ-50 סנטימטרים אותו הוא חופר בגדיות מקווי מים או כדריות ולבנות. שני ההורים נע בין ארבע לשבע ביצים גודל התוליה. עפר בתילוי ולאחר מכן הגוזלים בוקעים מן הביצים, דוגרים לסרוגין במשך 19 יום בממוצע גדולים ועירומים. בין בקיעת ביצה אחת לאחרת יתכננו הפרשי זמן כשם עיורדים בקרב הגוזלים. הגוזלים מתת-תזונה נוספת. בין בקיעתם לפריחתם מהקן נפוץ מות כעשרים וארבעה ימים לאחר הבקיעה. ההורים ממשיכים להאכילם מספר פורחים מהקן שבועות לאחר פריחתם, בטרם יהיו בוגרים דיים לה חיים עצמאיים.

הרבה. קולו חזק וצוחני והוא נהג להשמיעו מנקודות לבן-חזזה מאופיין בקולניותו גבוחות או בולטות בשטה, בעיקר בעת החיזור.

Steve Rooka/Sunbird

SOCACIO

Elior Kisley

